

The Wonderful Disappearance of Mrs. Pear

door Roni Klinkhamer

Malaga, 06-03-2023

'Everything Is Possible
Even Nothing'

Mrs. Pear keek naar de zee, wat wilde ze nog meer, hier had ze naar gehunkerd. De zee en de lucht en de horizon daartussen, de lucht die de zee leek te kussen en vice versa natuurlijk, tira mi su en tira mi sopra, haar eigen interpretatie voor het feesttoetje van The Very Cool Canasta Club. En ieders favoriet, waar men met genoeg een plekje voor in hun maag bewaarde...

Tira mi Sopra. Dat leek helemaal waar, hier en nu, met die zwaarzwevende bewolking die in spiralen haar balkon schenen te omcirkelen alsof het een focus betrof van Een Ander, zeg een soort Vortex, en zij, Mrs. Pear, het centrum van de belangstelling.

Hoor, over het glooiende landschap gingen nu klokken beieren, als om de waarheid van dit moment te onderstrepen. Enigszins duizelig wendde ze haar blik af en keek over de reling naar beneden, kneep gauw haar ogen dicht, want ze was even vergeten dat ze op de twaalfde verdieping zat. Gisteravond pas ingecheckt, op de bonnefooi, gewoon omdat ze moe was. Te moe om te eten en te moe om aan geld te denken. Geld-geldgeld. Poeh! En het geldt nog altijd met-dt, als Het tenminste nog Geldt. In haar universum wel. Ainsi Soit Il. N'est ce pas? Poeh! Enfin, regelrecht met rolkoffer, rugzak, handtas en al met de lift naar de twaalfde verdieping. Kamer 1231, kaart klaar in haar jas. Aan zo'n elektronisch kaartslot was ze inmiddels wel gewend, wat je noemt een professioneel globetrotter, tenminste als je de stok waar ze op leunde wegdacht, plus op leeftijd, dus alles vereiste meer kracht en inzet en verliep trager, als stroop, really, ach als je het accepteerde was er niks aan de hand.

Je keek naar de zee. En naar de lucht natuurlijk. Geen land daartussen, slechts de vervaagde horizon, alsof Een Ander die met een natte vinger uitgeveegd had, en je slechts wist dat bij fel zonlicht en een blauwe lucht Afrika te zien was, nu niks, twee scheepjes die een zilverwit schitterend spoor als het ware door die melancholiek grijze zee trokken, wat meeuwen, flarden muziek, een gitaar met een geneuried liedje, alsof iemand oefende, flarden, zoekend naar de juiste toon, een klopbuur die daar dwars doorheen drilde, of was het een drillboor die daar dwars doorheen klopte, knock-knock knock, morsesignalen, ach die waren ook nog slechts digitaal. Als ze nog bestonden, So what. Flarden.

Ze keek naar de zee. Ze was blij met die mist, spiritueel gezien dan, want fysiek gezien was dit een geniepige aanslag op haar gestel, last van kromtrekken der botten en uitvallen van spieren, ra in de wandelgangen, ha-

ha-ha. Rarara, wat is dat? Let's do the Ra. Gelukkig was ze nooit een sportief type geweest.

Nee, die schijnbare solidariteit wat weer betreft, prefereerde ze ver boven vrolijke zomertaferelen die haar hart omklemden met scherpe randen van kleurrijke badpakken, bikini's, strandballen en parasols, een soort reclame voor gelukkig leven, en ach, je weet wel, iedereen van harte gegund hoor, maar haar leken het leugens, namaak, vertoon. Die haar verbitterden, of die haar lieten inzien hoe verbitterd zij eigenlijk was. En deze grijsheid van weer en wind, zuchten die het gordijn heen en weer deden deinen. Heen en weer in fluitende wind die haar op dat hoge balkon schenen te verkennen, gordijnen die haar enkels streelden, terwijl ze voorzichtig over het randje van de balkondeur stapte, naar binnen, vlug die deur dicht voor de tocht, vlug naar binnen om haar jas aan te trekken om naar beneden te gaan, met de lift, waar was die, om naar buiten te gaan, om langs de zee te lopen, eerst haar jas aan en op zoek naar die lift om naar buiten te gaan en ergens koffie te drinken. Haar stramme leden te strekken. Stramme leden, poeh! Het leed is geleden de horizon schijnt terwijl de doden dronken zijn en Pierlala verdwijnt. Ach, Arthur. Wat heb je me aangedaan.

Leden. Hoeveel leden waren er geweest, bij het vierde lustrum van The Very Cool Canasta Club? Tellen en herdenken hielden haar geest scherp en haar hart brandend. Toch ook twintig? Echt twintig?

Ze drukte op de knop naar beneden. Jaap en Yolanda, Gerard en Antoinette, Jacob en Simone, Vincent met dat secrete wiens naam ze niet meer over haar lippen kreeg, hier stokte haar herinnering weer eens, gelukkig hoorde ze ping en kwam de lift en kreeg ze het druk in het hier en nu.

Mrs. Pear kuierde over de boulevard langs de zee. Ze was gewoon doorgedaan met het tellen van de leden van The Very Cool Canasta Club, een vreemd soort omweg om terug te kunnen keren naar dat moment waarop haar wereld ineens stortte, nog geen maand geleden. Masochistisch? Noem het zo. Haar manier van verwerken.

Jaap en Yolanda, Gerard en Antoinette, Jacob en Simone, Marleen, Mariette, Karin en Max, Marion en John, Boris, en daar kwam dat secrete op de proppen, dat stuk schijnheil dat twintig lange jaren zogenaamd haar beste vriendin geweest was, zonder ooit wat te zeggen, wat een loeder. Het feit dat de hele

VCCC ervan geweten had, behalve zij, de oprichtster, de initiator van die uitgelezen club. Uitgelezen nooit. Hoeveel boeken hadden ze in die twintig jaar wel niet gelezen, en samen besproken? Want het was niet enkel een kaartclub geweest, dat was meer de dekmantel, zeg maar, er werd wel gekaart, maar ook gepraat, geroddeld en becommentarieerd, gelamenteerd en getroost, gelachen, gedanst en gedronken, gelezen en gegeten. Het was een doorslaand succes geweest, al die jaren. De dames uit dat gezelschap hadden ook nog hun eigen damesclubje dat zowat iedere week bij elkaar kwam. Al die jaren lang de vaste kern. Zij hadden dan ook alle voorbereidingen voor de viering van het vierde lustrum op zich genomen. Het was zo gezellig geweest. Wat hadden ze gelachen samen. Een hard gelag, achteraf. Een héél héél hart gelag. Dat haar opgescheept had met een brandend hart dat haar alle dingen influisterde die ze nu met liefde deed, maar die ze ooit verafschuwd had zoals alleen reizen, zoals kamers nemen op de bovenste verdieping. Ondanks haar hoogtevrees. Jump, they say.

‘It creates such a mess, dear’ sprak de Engelse Engel hoofdschuddend.

‘We end up in a mess hoe je het ook wendt of keert. Ashes to ashes, dust to dust, wormen en maden in plaats van normen en waarden, pak je mooiste paradijs tevoorschijn, wij mensen weten er binnen de kortste tijd een rotzooi van te maken. Kijk naar de zee. Een en al plastic troep. Een zootje, meneer de Engel.’ zei Mrs. Pear, en zuchtte weer eens diep. Longen vol met frisse lucht, gezonde zeelucht, dat dan weer wel.

‘I thought you went for empathy... where are you now?’

‘I guess I am at sea. I can see clearly now, the sun is gone. The sun ain’t gonna shine anymore. The Walker Brothers. Daar was ik gek op in mijn jonge jaren. Een visionaire blik, die Walker Brothers: ‘When your’e without love, baby.’

‘You’ve got me babe,’ zei de Engelse Engel. ‘Sonny & Cher.’

‘Ook geen happy ending,’ snoof Mrs. Pear.

‘What’s in a happy ending? Not even a new beginning.’

‘Such a cliché, my dear. You angels don’t know how desperate life can be for us humans.’

‘We know. That’s why I’ve been hanging around you for the last twenty years.’

‘Jajaja, dank je hoor. Ik ben helemaal niet zo diep bedroefd geweest de laatste twintig jaar. Niet zoals nu. Natuurlijk, de eerste paar jaren waren hel, toen miste ik hem wel. Twintig jaar lang zijn werkkamer niet veranderd. Enkel afgestoft. En zitten huilen. Arthur, ik mis je zo. Nooit in zijn spullen gekeken. Enkel afgestoft.’

‘Time doesn’t mean a thing to us angels. Time & Space are doomed, wrong concept.’

‘Kan best wel wezen. Hangt af van je gezichtspunt. Jullie kunnen hoog vliegen. Scheelt qua objectiviteit, nietwaar? Meer afstand scheidt een globale blik lijkt mij.’

‘You get used to that very soon, you know. Something like walking.’

‘O ja? Pfff, makkelijk praten. Falling in love, achteraf gezien zo’n adequate uitdrukking. Met de nadruk op falling dan. Niet meer of minder dan erin trappen.’

‘Sally Sally Sally,’ sprak de engel hoofdschuddend. ‘Such bitterness. Coming from you. Of all persons who should have thought that. Not even me, dyed in the wool, to make the feathers fly.’

‘Is dat wel Engels? Of hou je me voor het lapje! To make the feathers fly, zeg dat wel. His one and only. Stel je voor, twintig jaar lang in een illusie geleefd. Dat hij heel veel van me hield. In een leugen gelooft. In de leugen dat ik in ieder geval twintig jaar lang getrouwd geweest was met de leukste liefste en eerlijkste man van de hele wereld en omstreken. Toen wij ons vierde lustrum gingen vieren, Arthur en ik. Een reisje naar Parijs, zo romantisch. Ook alweer twintig jaar geleden. Alles in twintigjes in mijn leven. Pfff. Meer lus-trum dan lust-rum. Meer Gal- gemaal. Paris, c’est fini. Last van m’n gal met zo’n gemaal, geef mij een galg of het dak van een flat, interesseert me geen bal, ik geloofde het. Al.’

‘The world lost a poet in you.’

‘Had je me eerder moeten zeggen, Engelse engel.’

‘How should you say it? Let me guess. Plato had gelijk. In de hemel moeten wij geen dichters. Zij houden zich niet aan De Waarheid, zij houden teveel van woordgrapjes en dwangrijmelarij om zich om de waarheid te bekommeren.’

‘Precies. Now we’re talking. Twintig jaren lang heb ik in een leugen geloofd. De Ware Liefde had ik gevonden, waar ik op de kop af twintig jaren lang mee getrouwd geweest ben terwijl...’

‘Sshhh.’

Heel even keek Mrs. Pear geïrriteerd richting rechtsboven, boven de zee, waar haar engel liep zweefde, waadde of vloog, uiteindelijk scheen dat dus weinig uit te maken, toen bedacht ze zich en vervolgde haar verhaal.

‘...terwijl Miss Serpent, zogenaamd mijn beste vriendin in het geniep een affaire had met mijn oh so very lovable hubbie, een affaire waarvan iedereen van de Very Cool Canasta Club op de hoogte scheen te wezen behalve ik. Wat zullen ze toch een lol gehad hebben, de sporadische keren dat ik er niet was.’

‘Please, niet weer dat riedeltje, snap out of it! Get a life!’

‘Get a life, get a life, get a grave you will mean. Het leven heeft voor mij geen zin meer. Truth, Trust, Love, Empathy, al die grote begrippen zijn voor mij holle frasen. Ik wil niet meer. Waar is de gifbeker, waar...’

‘Ik dacht dat je wou springen?’ suggereerde de engel langs zijn neus weg.

‘Niet hoog genoeg. Moet minstens twee keer te hoog zijn. De 24ste verdieping.’

‘Die heb je hier niet langs de kust. Verboden. Neemt teveel uitzicht weg voor lager wonende toeristen. Daarvoor moet je in New York zijn. Maar dan moet je het zonder mij stellen, ben ik bang. New York trek ik niet, sorry. Natuurlijk kan ik je aanbevelen bij een van mijn collega engelen. Engel Sam schijnt erg in trek te zijn daar.’

‘Zeker je oom? Uncle Sam?’

De Engelse Engel zette grote ogen op. ‘Inderdaad. Hoe weet je dat? Soms verwonder ik me erover hoezeer jouw telepathische vermogens toegenomen zijn.’

Mrs. Pear zat aan een gin-tonic op de boulevard. Ze was alleen, haar engel had hoofdpijn, had hij gezegd. Mrs. Pear wist dat zij hem verveelde met haar jeremiades, al was hij te lief om haar dat ronduit te zeggen. Engelen hadden nooit hoofdpijn, dat wist ze zeker. Ze besloot om te proberen wat dankbaarder te wezen. Niet aldoor terug te keren naar dat magnetische punt van haar ellende, meer in het Hier & Nu te leven, zoals haar engel haar geleerd had.

Ze viste haar aantekenboekje uit haar tas, ze was dol op lijstjes.

Ten reasons to be cheerful:

1. Haar Engelse Engel natuurlijk. In haar leven verschenen kort na de dood van Arthur. Het was haar geheim, ze mocht er met niemand over praten, anders zou hij uit haar leven verdwijnen had hij gezegd. Daar had ze zich altijd aan gehouden. Hoewel ze natuurlijk vreselijk nieuwsgierig was of een van haar vrienden ook begeleid werden door een engel. Ze dacht van wel. Zo vaak had ze geprobeerd het gesprek die kant op te duwen, met vage opmerkingen, die haar enkel gefronste wenkbrauwen opgeleverd hadden. Niemand geloofde in engelen. Waarschijnlijk hun manier om een streep, een scheidslijn te trekken, van tot hier en niet verder, uit angst dat hun persoonlijke engel, floeps, uit hun leven zou ploppen en zij er in hun eentje weer het beste van moesten zien te maken, met hun schrale bij elkaar gescharrelde leventjes. Kunstenaar, schrijver, bardame, kwantumfysicus, kunsthistorica, professor, bibliothecaris, kok, piloot...
2. Het was haar mooi gelukt om er vandoor te gaan, zonder dat een van haar vele vrienden dat in de gaten had.
3. Ze was nu een vermogende dame.
4. Ze was op de plaats van bestemming. Hotel El Puerto, Torre Quiote. Donkey Shot. Hoe toepasselijk.
5. Het uitzicht was fantastisch. Het eten ook. Het bed ook. Kamer ook.
6. Er waren een aantal mannen die erg in haar geïnteresseerd leken te zijn. Strak in het pak. In het zwart. Ze had nog sjans op haar leeftijd.
7. Over leeftijd gesproken: haar hersens werkten prima. Ze had ze allemaal nog op een rijtje. En ook fysiek gezien viel het reuze mee. Dit klimaat was gunstig voor haar reumatiek.
8. Het was heerlijk om uit een koffer te kunnen leven die zo zwaar was dat ze die nog net zelf kon dragen zonder om hulp te hoeven vragen. Goed voor haar spierkracht. Use it or loose it, had de engel op haar hart gedrukt. Prrrrrr. Haar op het hart gedrukt. Vreemde uitdrukking.
9. De anonimiteit beviel haar uitstekend. Weg, sociale verplichtingen.

Hoe lang ze ook piekerde, de tiende reden wilde haar niet te binnen schieten. Ook al dacht ze terug aan alle vorige punten. Heel vervelend. Omdat die herinnering langzaam opdoemde, de herinnering aan twee maanden geleden.

Toen ze samen met haar zogenaamd beste vriendin het vierde lustrum van The Very Cool Canasta Club aan het voorbereiden was.

Twee maanden eerder

‘Je raadt nooit wie er gisteren aangekomen is,’ zei Charlotte, terwijl ze voorzichtig de ladder af klom, doosje punaises tussen haar tanden geklemd.

‘Liefje, zo kan ik je toch niet verstaan. Trouwens best gevaarlijk, het kan zo je keel inschieten als je iets te hard inademt.’

‘Welnee, zoveel kracht hebben mijn longen niet met al m’n gerook, maar je kent mijn levensmotto: as long as I smoke I drag-on...Je raadt het dus niet?’

‘Hmmm, lelijke ouwe draak. Laat me raden. Marjorie?’

‘Dat is vals, je wist het al.’

‘Nee, echt niet. Een soort van voorgevoel. Daar schijn ik beter in te worden. Dat zei mmmmmm.’

‘Dat zei wie?’

‘Laat maar. Die Marjorie, helemaal uit Nieuw-Zeeland. Helemaal van de andere kant van de wereld.’

‘Ja, en dat voor ons vierde lustrum. Dat vind ik best een hele eer, vind je ook niet?’

‘Nou, zeker een hele eer.’

‘Jullie waren toch beste vriendinnen?’

‘Ja, dat waren we zeker. Maar ja, die afstand, en toen had je nog geen whatsapp of zoiets dergelijks. De digitalitijd was nog maar net ingegaan, voor de gemiddelde mens dan, wel te verstaan. Brieven die niet aankwamen en een gebrekkige telefoonverbinding maakten dat we letterlijk en figuurlijk uit elkaar groeiden.’

‘Hahaha, digitalitijd. Hoe verzin je het. Jij bent zo goed met woorden. Je had dichter moeten worden, jij!’

‘Ik heb wel eens een poging in die richting gewaagd hoor. Gebrek aan ambitie en geen looien huid die me beschermde tegen alle kille tot lauwe reacties.’

‘Wat lauw is spuug Ik uit, sprak God al in de Bijbel.’

‘Wat lauw is kots Ik uit. Dat is de juiste vertaling. Maar daar wil de Clerus niet aan natuurlijk. Een beetje God zegt zoiets niet volgens hullie.’

‘Laat ze de klere krijgen! Stelletje dicht gepleisterde graven.’

‘Nou we toch de trappetjes af zijn, ga mee een borrel drinken.’

Samen met Charlotte haalde ze Marjorie op bij het vliegveld. Dat was nog een geluk, want zij zou haar niet herkend hebben. Zo’n botox-masker, waarmee iedere vrouw eruit ziet als Katrien Duck.

‘Daar! Kijk, ze zwaait, je beste vriendin.’

‘Hou op, zeg! Jij bent al jaren mijn beste vriendin. Haar heb ik al die jaren niet gezien. Niks van gehoord ook. Al mijn brieven bleven onbeantwoord. Dat heeft me best pijn gedaan. Een kaartje na drie maanden. Too little, too late. Jij bent er al die tijd voor me geweest, liefje. Ook toen iedereen zei vooruit kop op het leven gaat door. Jij sloot me in je armen. Jij troostte me.’

‘Het was ook vreselijk voor je, Arthur, neergeschoten op het kerkhof, Op het graf van zijn collega, was het niet? Ook al omgelegd. Het waarom is nooit boven water gekomen.’

‘Geen ouwe koeien uit de sloot halen. Kijk, daar komt ze aangehobbeld. Jemig wat loopt ze mank.’

‘Vind je het raar, met zo’n zware koffer. Daar heeft ze vast een eind mee moeten rondzeulen, voor ze een karretje had gevonden. Leer mij de sores van vliegen kennen.’

De hekken gingen open en daar was ze. Eerst was ze in de armen van Charlotte gevlogen. Die had haar zowat doodgeknuffeld. Een steek van jaloezie was door haar heengegaan. Plus nog wat anders. Was dat al argwaan geweest? Echt, haar had ze veel koeler begroet, mooi zo, helemaal wederzijds, met die botox en plamuur, het leek wel een masker, en het gaf nog af ook, bah, het plakte gewoon, ze wou het liefst meteen haar zakdoek pakken om het weg te boenen, en had moeite moeten doen om zich in te houden. En dan dat onechte gekir. En dat rare accent, zeg maar kangoeroe-accent. Nee, niet bepaald een hartelijk weerzien, zeker niet van haar kant. Al haar telepathische stekels stonden recht overeind. Zo was het opvallend dat ze niet haar een keer aangekeken had. Niet echt. Meer haar blik vermeden. Ze had zich voornamelijk tot Charlotte gewend, die ook al zo raar was gaan kirren, zeker besmettelijk had ze nog gedacht. Charlotte was heel professioneel met die bagagekar gaan

rijden, Marjorie hinkend naast haar, nog meer tasjes bungelden om haar nek, Gucci, en Chanel en Yves Saint Laurent. Het mocht wat. In goeie doen geraakt met die nieuwe man van haar, nee, die was niet mee, die had niks met The Very Cool Canasta Club had hij gezegd, en daar was Marjorie best fier op ook, zo'n ruimdenkende echtgenoot. Marjorie was nooit zonder man geweest. Had gewoon de een voor de ander ingewisseld. Die van nu was echtgenoot vier of vijf. Ze waren koffie gaan drinken op het vliegveld, Marjorie was uitgedroogd en het eten on the plane was dreadful, ja, vooruit dan maar. Zij hadden een gin-tonic genomen, er was pink gin, en Marjorie een uitsmijter met spek en een glas karnemelk. Knarremelk was een beter woord geweest. Want ergens tussen ei twee of drie, het was een uitsmijter van jewelste was het Uur U, Het Uur van de Waarheid eindelijk aangebroken. Een een-tweetje tussen die twee beste vriendinnen. Natuurlijk was het over al die mannen gegaan, en toen had Charlotte zich versproken, ohhh, ze wist het nog woordelijk: wie of man vier geweest was, na haar affaire met Arthur, die zo'n impact op haar gehad had dat ze na zijn dood verhuisd was naar de andere kant van de wereld. Eigenlijk was het onbegrijpelijk, ze spraken erover alsof zij er niks mee te maken had, alsof zij er niet bij was, ja, dat was een klap geweest, vooral omdat hij vermoord was, doodgeschoten door een van zijn CIA-collega's, had Marjorie gezegd, en Charlotte had gezegd dat de zaak gesloten was, bij gebrek aan bewijs of de doofpot, wrong person on the wrong grave zei Charlotte en samen waren ze, haar beste vriendinnen, in schaterlachen uitgebroken. Totdat ze beiden naar haar, Sally, gekeken hadden, nou ze had zelf gevoeld dat ze wit weggetrokken was, ze moest zich aan de tafel vastklemmen anders was ze onderuit gegaan. Het feit dat ze even plotseling gestopt waren met schateren en er een doodse stilte volgde waarin beide beste vriendinnen haar aangestaard hadden, en zich eruit trachten te redden met schamele excuusjes over versprekingen en zo, natuurlijk niet Arthur, Sally haar man, hoe kwamen ze daar nu bij, nee, die niet, maar hoe heette hij ook alweer...? Jawel, die heette ook Arthur, maar was niet van de VCCC, Hoe meer beide vriendinnen zich eruit poogden te redden hoe erger het werd, zo gênant, erger en erger, tot zijzelf de knoop had doorgehakt door te zeggen dat zij er nu vandoor ging, zodat beide ex-vriendinnen naar hartenlust herinneringen op konden halen over Arthur een of twee of drie, zij ging ervandoor met een taxi.